

Legenda pripoveduje, da so se odposlanci izrazili pred cesarjem: «Mi Slovenci smo priprosti ljudje in nimamo moža, ki bi nas poučeval o pravici!» Tedaj se je obrnil cesar k Cirilu ter mu rekel: «Sliši-li te besede? Tega ne more nikdo drugi storiti, kakor ti. Vsprejmi moje darove, vzemi s seboj svojega brata Metoda, ter pojdi. Vidva sta Solunjana in ti govore vsi čisto slovenski!» In Ciril je ubogal svojega cesarja ter šel med Slovane. Že prihodnje leto 863 je naše ljudstvo apostola-brata vsprejelo z velikim veseljem in navdušenjem.

S prihodom Cirila in Metoda se začena za slovanske narode nova doba, doba omike in prosvete. Največja zasluga svetih bratov je, da sta med Slovani razširjala katoliško vero in kjer je že bila razširjena, da sta uglobila v ljudstvu duh krščanskih načel.

Ta zasluga se od naših rodoljubov vse premalo upošteva. Ako bi slovanski narodi ne rasli ob močnem kolu krščanstva, viharji stoletij bi jih že davno uničili ter odnesli s svetovnega pozorišča. Zakaj pa trdijo daljnogledni veleumi, kakor Leon XIII., Strossmayer, Gladstone, da bo bodočnost slovanska? Jedinu zaraditega, ker vidijo in spoznavajo, da je npravno življenje slovanskih narodov vobče še na jako visoki stopinji, da je torej duševna sila Slovanov še čila in mogočna. Drugi narodi se ne morejo ponašati z ono moralno nepokvarjenostjo kakor Slovani. In kdo je pri slovanskih narodih ustvaril, vzdrževal in ohranil vzorno npravno življenje? Katoliška vera, katero sta nam prinesla sveta brata, Ciril in Metod in katero sta med nami ukoreninila. Ni rodoljub, ampak grobokop svojega naroda, kateri ne spoštuje in ne utrjuje svete vere med narodom!

Sv. Ciril in Metod pa sta tudi začetnika slovstvene omike med slovanskimi narodi. Bila sta naša prva učena pisatelja. Slovani prej niso imeli v domačem jeziku spisanih knjig, rabili so črte in reze, s katerimi so zaznamovali posamezne glasove. Črte in reze pa niso posebno ugajale pri pisanju slovenskega jezika. Zato je sv. Ciril sestavil novo abecedo, ki je imela dovolj znakov za različne glasove slovenskega jezika. S to abecedo sta spisala brata več slovenskih knjig, ki so bile njima in ljudstvu potrebne pri cerkvenih opravilih. Položila sta torej sveta brata tudi temelj slovenskemu slovstvu. Narod se je veselil, ko je videl v slovenskem jeziku pisana knjige, katere je lahko brez tolmačev razumel.

Ker ima človeško življenje svoje meje, za-to sta sveta brata tudi skrbela, da sta si vzgojila vrednih in zmognih naslednikov-duhov-

nikov. Sv. Ciril in Metod sta torej tudi ustvaritelja slovenske duhovščine. To je za naš slovenski jezik epohalnega pomena! Slovenski jezik, povsod izgnan in zaničevan, imel je stoletja in stoletja svojo jedino oporo le pri slovenskem duhovniku v spovednici in na leci. Ako bi slovenska duhovščina ne imela nobenih drugih zaslug za svoj narod nego tega, dovolj bi bilo, da jo zgodovina slovenskega naroda omenja na najodličnejšem mestu! Tisoč let je preteklo, nobeden drugi stan se ni brigal za svoj narod, le duhovnik ga je še poznal. Kako torej more boleti dandanes srce slovenskega duhovnika, ako ga drugi stanovi hočejo odtujiti, ločiti od svojega milega ljudstva, katerega ljubi, za katerega gori in se žrtvuje duhovniški stan že toliko stoletij. In ali ne vlada še tudi dandanes duh slovanskih apostolov med našimi svečeniki? Poglejmo z bistrim očesom v naše razmere! Kateri stan med Slovenci se lahko ponaša, da nima renegatov v svojih vrstah? Jedinu duhovniški stan. Poznamo pa stanove, kjer jih zaradi gmotnih ugodnosti več kot polovica pobere svoja sila in kopita ter pobegne v nasprotnikov tabor. Duhovnik pa je stal in bode stal vedno zvesto pri svojem narodu. Nobena sila ga ne more stalno ločiti od njega!

Velike so zasluge slovanskih apostolov, sv. Cirila in Metoda, za naš narod. Zato pa jima čast in slava!

Egon von Pistor.

Št. Ilj v Slov. goricah, 27. junija.

V predzadnji številki smo nekateri šentiljčani vas, drage sofarane, svarili pred glasom našega Pistorja, ki je vabil druge občine, naj bi obhajale cesarjevo petdesetletnico z njim vred, ter trdili, da je Pistorju le do tega, da bi imel priliko pokazati vsemu svetu svoje velike zasluge, ki si jih je stekel pri graditvi pruskega mosta do Jadranskega morja. Rekli smo tudi, da se bo v «Tagespošti» kakoršnega ga poznamo, sam hvalil kot neutrudnega germanizatorja in sebe poveličeval nekako v tem zmislu: Glejte bratje na Pruskem, koliko sem vam storil! Ali ga imate drugega, ki bi bil toliko znogel kakor jaz? Če se vam, dragi sofarani, zdi grdo, da bi temu sebičnemu namenu naj služila cesarska slovesnost, če se vam to zdi tako farizejsko, da pošteno srce napolnjuje z gnjevom, to vas naj ne moti; je pa vendar le tako, kakor smo pisali, samo s tem razločkom, da še Pistor s svojo samohvalo cesarjevega dne dočakati ni mogel. V «Tagespošti» dne 23. t. m. uže naha-

jamo z zlatimi črkami opisano delovanje in trpljenje velikega Pistorja, in poslušajte, kaj tam pravi. Vsa Slovenija se pre oborožuje zoper njega, da bi popravila to škodo, katero ji je povzročil on. Ker se mu je posrečilo, od Sv. Ilja do Maribora vse ponemčiti, mora vse slovensko ljudstvo na noge, da ustvari veliko društvo, kateremu bode naloga, nazaj pridobiti to, kar nam je iztrgal on sam. Da je Pistor delaven, neutruden, namreč v pobijanju Slovenstva, to je itak res, in v narodni marljivosti bi ga smeli mi vsi posnemati, v drugem pač ne. Če mu naše priznanje pripomore do kakoršnebodi pruske odlike, naj jo dobi, mi mu je ne bomo nevoščljivi.

Nadalje piše, ravno sedanje gibanje med Slovenci dokazuje, da so Nemci bili doslej zatirani, ne pa mi Slovenci, kakor pre tako radi in tudi sedaj, ko smo v škripcih, tožimo. Na kak način to mi sedaj dokazujemo, to nam ni jasno in gotovo tudi ne Pistorju; nam se zdi, da je Pistor ono večno laž, da mi Slovenci Nemce zatiravamo, sploh hotel v svoj spis spraviti, in da mu je slučajno ravno na tem mestu padla iz ust. Nato pripoveduje, da je Nemeč, ki se spoznava za takega in poteguje za pravice svojega naroda, in da na Spodnjem Štajarskem je silno hudo živeti; treba je pre mučeniškega premagovanja samega sebe, železne vstrajnosti in junaškega poguma, da se med Slovenci vsaj za silo izhaja, da se obvaruje borno življenje. O trpljenju Nemcev, živčih med slovenskimi divjaki, oni srečni bratje na severu pre nimajo pojma; dokaz je njegovo 12letno mučenništvo pri Sv. Ilju.

Sedaj pride tisti trenutek, ko se Pistorju greben postavi celo po koncu, in ko on ponosno pogleduje okrog po širnih deželah, češ, da mu ni najti para, sedaj se je vzdignila zatvornica, ki spušča vodo naravnoč na njegovo mlinsko kolo, ki glasno ropotaje oznanja njegovo slavo v daljni svet. Čujte! Pred dvajsetimi leti sem jaz, Egon von Pistor, prišel od severa dol do slovensko-nemške meje ter v prvi narodno mešani občini, v občini Sv. Ilja, začel rešilno narodno delo. Po dolgih hudih bojih je vendar prišla zmaga, in danes imamo pri Sv. Ilju nemški občinski zastop, nemško šolo in vsako kvaterno nedeljo nemško propoved. Da to ni bilo lahko doseči, razvidi se iz tega, da sem v tej dobi jedenajstkrat, deloma kot zatoženec, deloma kot tožitelj, stal pred sodiščem in vsakokrat in sicer brez odvetnika zmagal, dočim so moji sovražniki se dajali zastopati po najboljših odvetnikih. Tukaj le moramo malo postati, dasi je gsp. Pistorju menda neljubo. Občinski zastop smo žalibog zares izgubili, a trdno upamo, da ne

izmed stranskih koridorjev. Li-je bila pripravljena za njiju kaka posebna muka, ali pa je narobe posredoval za njiju kakšen upliven veljak, in bodeta torej morala živeti, dočim bodo drugi umrli?

Na smrt obsojeni so komaj zapazili, da je izginila mlada dvojica, slehern je imel opraviti sam s seboj in svojim neizogibnim koncem. Iz torišča so že doneli glasovi rogov, naznanjajoči začetek gonje. Tolpa oboroženih sužnjev je obdala kristjane in jih povedla vse, moške, ženske in otroke k mreži. Kakor bi trenil, je mreža zletela kvišku. Žrtve so počasi korakale na usodni prostor; na sredini so sužnji ostavili nesrečneže same. Mreža za njimi se je zaprla.

Mrtva tišina po celem ogromnem prostranstvu gledališča. Dolga strašna minota... Glej v cesarski loži je neka roka mahnila z robcem. Na torišče so skočili kakor iz-pod zemlje levi, tigri, panterji. Njih rjojenje je napolnilo vzduh, in ko so se, sestradani in razkačeni, vrgli na svoje žrtve in jih začeli trgati, zabučalo je po gledališču drugo tuljenje, s kojim so izražali svoje odobravanje razdivjani, krvipijani ljudje-zverine... Še ne cele pol ure, in vsi vjetniki so bili raztrgani. Sto sužnjev, oboroženih z dolgimi železnimi sulicami, je nagnalo zverino nazaj v kletke.

Ostanki nesrečnežev so bili pobrani, torišče očiščeno in posuto s svežim peskom.

Perpetuo in Antona so zapeljali v obširen, pod toriščem se nahajajoč podzemeljski hodnik. Ondi, poleg zverinskih kletk, so bile sobe za obleko in orožje gladiatorjev ter shrambe za gledališčne stroje, kojih ustrojstvo je bilo v onih časih dovedeno do popolnosti. Vodja iger je pojasnil Antonu, da njega in ženo postavijo na torišče in spustijo na njiju leva, tigra in bivola. Ako se mu posreči odbiti vse tri napade, potem bode njemu in ženi njegovi podarjeno življenje in svoboda.

Ko je Anton zaslišal te pogoje, se je njegovo srce napolnilo z novo nadejo.

Po polurnem prenehljaju, med kojim je večina gledalcev pozavžila s seboj prinešen obed, so se igre nadaljevale. Druhal je z nepetostjo ždela novega prizora. Vedeli so, v čem bode ta sestral, in vsakdo je govoril o krasoti mlade kristjanke, za katero bode njen mož trikrat šel nad divjo zverino. Znova so se zaslišali glasovi, nedogledna tolpa je umolknila, v tem se je iz globine torišča polagoma vzdigovala skala. Na njej je pol sede pol leže počivala vsa utrujena in v misli utopljena Perpetua. Krasna bela obleka je pokrivala njeno telo, glavo ji je okrašal zlat, z dragocenimi kamni okovan obroč, po ramenih so se razsipavali dolgi, prelepi lasje.

V tolpi je zašumelo šepetanje. Ta lepota in mladost bo čez par hipov morala postati plen krvoločne zverine. Li-je sočutje vzbudila nesrečnica v mnogobrojnih gledalcih? O ne, nikakor, ampak neizmerno zanimanje za borbo, katero bode uprizoril mladi mož za svojo divno ženo v zlatem oklepju in z blestečim mečem v roki. Se mu li posreči rešiti svojo lepo ženo?

Kakšen prizor za ljudstvo, kako jim draži živce! O kako dober je cesar, ki prireja ljudstvu tako radost! Cesar, narod te blagruje! Tisoč rok se je iztezalo v zahvalo proti cesarjevi loži, kjer je sedel cesar, ravnodušno zroč z utrujenimi očmi doli v torišče na skupino. Njega ni razburjala predstoječa krvava igra; vobče nič na svetu ni moglo vzbuditi njegovih topih živcev.

Zopet mrtvaška tišina v gledališču, znova dolga, strašna minota, in znamenje z robcem iz cesarske lože. Z divjim rjoenjem skoči na torišče velikanski lev.

Anton stopi nekaj korakov naprej in zasloni svojo ženo. Njegova roka je, kakor bi bila železna, zgrabila kratki meč.

Počasi se približuje lev. Deset stopinj pred skalo obstane. Sliši se votlo renčanje; zver tolče z repom po tleh s tako silo, da pesek leti na vse strani. Glej, z očmi zroč na svojo žrtve, izlekne se lev v celi dolgosti

za vselaj; sicer bi pa ne bil padel Nemcem v roke, ako bi se bili mi hoteli pri agitaciji posluževati takih sredstev kakor Pistor in njegova kompanija. Na nemško dvorazredno solo, ki je, kar se tiče vrednosti, proti naši štirirazrednici blizo to, kar blato proti zlatu, mu pač ni treba biti ponosnemu; mi le srčno obžalujemo tiste otroke, ki se jim nedolžnim po zlobnosti odteguje zdrava vzgoja in pouk; siromaki bodo svoje žive dni, kakor otroci onega bogatega kmeta Jurija, ki svojih otrok v šolo pošiljati ni hotel. Kajti ali otrok doma muhe lovi, ali pa hodi v šolo, kjer se mu govori v jeziku, ki ga ne ume, je vse jedno; še boljše je, če ostane doma, vsaj kolikor se razvija, razvija se naravno, ne pači se. Koliko takih ubogih otročičev mora vso šolsko dobo sedeti v prvem razredu, ker ne razumejo nemški! Štirinajst let so uže stari, za sv. spoved pa še ne pripravljani, ker z njimi ni mogoče govoriti tako, da bi razumeli. To je vnebovpijoč greh; stariši bodete to imeli kedaj hudo odgovarjati, v prvi vrsti pa Pistor, ki je take stariše zapeljal. Kar se tiče nemške božje službe, pač ni mnogo dosegel. Nemci ali posilnemci imajo le vsako žvaterno nedeljo nemško pridigo. Kar pa zadeva tistih «jedenajstkrat pred sodiščem itd.», moremo le reči, da se pač dvakratnih opravkov pri sodišču spominjamo, več pa ne. Prvokrat se je sodišču naznanilo, da račun, ki jih ima Pistor kot župan oskrbovati, niso v lepem redu; Pistor je o tem takoj dobil vetra, in ko je prišla preiskava, je bilo vse v redu, račun in denarji, in mi smo res morali plačati kazen; toda o tej stvari naj vsak sam razmišlja. Drugokrat pa je bilo tako: Nemci so imeli v drugem volilnem redu premalo takih ljudi, ki bi za nje glasovali; torej so delali volilce. Stanarinski davek so pripisovali takim, ki stanarine niso sprejemali. Nam Slovencem je vsled takega krivičnega postopanja zavrela kri, in pritožili smo se; v tej pritožbi pa je bila jedna besedica preostra in sodišče nas je obsodilo. Tudi ta slučaj prepuščamo pošteno mislečim ljudem, da o njem sami sodijo. Da bi se bil Pistor zagovarjal sam, pa ni res, zagovarjal ga je odvetnik mariborski.

Dalje piše Pistor: »V 22 pismih in dopisnicah se mi je pretilo, da me bodo ubili, da mi bodo hišo zapalili, in kar je takih prijaznosti še več; skušali so, mi napraviti strah, pozdravljali me niso in v vseh slovenskih časnikih so me napadali na najpodlejši način — in glejte, vendar se nisem dal odvesti s pota, neustrašeno sem korakal naprej proti svojemu cilju«. Kaj ne da bi se se kamenu usmilil tak človek, ki noč in dan

ni življenja varen! 22 krat torej se mu je pretilo, a vendar doslej še, hvala Bogu, ne izvršilo. Mi divjaki smo pač le šeme! Srce nam kar hrepeni, jezik koprni po človeški krvi, ali poguma nimamo, da bi se lotili najšibkejšega človeškega bitja. Da govorimo resno; o pretilnih pismih nam ni znano čisto nič, in mislimo, da je ta bosa! Pistor bi bil gotovo pri vsakem na ves glas zakričal, da bi ga slišali tje gor do Berolina, ali doslej takega glasu ni bilo čuti. Nekoč se je res bil njegov dimnik unel in slamnata streha in cela kočica »Edenheim« bila v nevarnosti; to pa se je zgodilo, ker je dimnik lesen, namreč iz štirih desek; ali Slovenci so plamen takoj, ko so ga zapazili, ugasili. Kar pa se tiče pozdravljanja, je pač menda drugod tudi tako, kakor pri nas: Ljudje človeka časté, kakor si zasluži. In da se še tudi taknemo onega razpravljanja po vseslovenskih časopisih, izjavljamo, da to tudi ni res. »Slov. Gospodar« je zares uže večkrat moral imeti z njim opraviti; rad tega ni storil; da ga ni hvalil, ali je tega kriv »Slov. Gospodar«, ali smo tega krivi mi? Drugi slovenski časniki pa za Pistorja prostora niso dajali.

Velik mož vedno začasa za to skrbi, da se njegovo delo v njegovem smislu nadaljuje in širi, in tako je tudi Pistor se uže ogledoval po ljudeh, ki so vredni, da stopajo v njegove stopinje, in jih tudi nekoliko srečno našel. Te pohvalno omenja z imeni in sicer so: Reppnigg v Cirknici, Reininger v Polički vesi, Baumgartner v Jarenini, Kramberger v Kaniži, Ignac Flucher in Weingerl na Ranci in Gornik na Pesnici. Sami Slovenci! Ali ti ljudje nikdar ne zmislijo ali ne vedo, kako so doslej vsi narodi in tudi najzadnji v Afriki, postopali z izdajalci domovine? Ali v letih in letih niso utegnoli toliko pomisliti, da bi razločili, kdo je pravičen, kdo krivičen? Ali so navlašč grobokopi svojega lastnega naroda? Nobena žival ne zatira svojega rodu, in človek bi bil tako krut?

Čemu smo to pisali? Pokazati hočemo, da smo Pistorja sodili prav, opozoriti pa tudi hočemo vas, dragi sofarmani, na njegovo dejanje zopetno, da ga vsak do zadnjega dobro spozna in se mu ne da zapeljati, da bi postal izdajca svojega naroda, svoje domovine. Varujte se pa tudi njegove garde, kajti učenec ni boljši od mojstra. Kako lep mir je bil v naši fari, dokler ni bilo Pistorja; vse se je med seboj ljubilo bratsko, in veselo je bilo med nami; prepira z Nemci ni bilo. Odkar pa je ta človek med nami, je ljubljani mir pobegnil. Za take ljudi bi tudi moral biti zakon, po katerem bi bilo dovoljeno,

tjekaj, kamor ne sega cesarska oblast. Anton je bil takisto mrtev. Nagla, brezmučna smrt je spasila oba cesarjeve in narodeve jeze, in ta čas, ko so sužnji pospravljali trupli, sta duši mučenikov zleteli v oni tihi, presrečni kraj, o kojem sta mislila in po kojem sta koprnela že v tem življenju.

A za mogočni Rim pa je bil že blizu čas, ko je na njegovi s krvjo napojeni in prokleti zemlji nastal nov svet — ne mraka, ne smrti, ampak duhovne luči in življenja. Za Rim se je bližal čas krščanstva.

Smešnica.

Prijatelj A: »Daj mi dober svet! Rad bi se oženil. Poznam dekle, kojega ljubim, toda ona nima ne krajcarja denarja. Poznam pa tudi vdovo, katere sicer ne ljubim, a ki ima tisočake. Povej, katero naj vzamem za ženo?« Prijatelj B: Dragi moj, ljubezen je v zakonu največjega pomena. Kaj je zakon brez ljubezni? Pekel! Denar te ne bo osrečil. Kaj ti pomaga denar, ako s svojo ženo nisi zadovoljen in srečen? Vzemi torej dekle, ki jo ljubiš! Prijatelj A: Hvala, prijatelj! Storil bom kakor želiš. Prijatelj B: Dobro! Toda meni povej sedaj ime in naslov one bogate vdove.

izgnati je. Če kdo krade blago, sme ga občina iztirati; če pa ukrade blaženi, srečonosni mir, ne more se ga iznebiti. Vrh tega je tak človek še župan. In zakaj se moramo dati vedno vznemirjati in dražiti? Le, ker si je vbil v glavo, da mora naša zemlja postati pruska. Kar se pa tiče posebej slavljenja petdesetletnice našega cesarja, ostanimo Slovenci za-se. Vsaj tisti dan hočemo uživati v neskaljenem veselju in dati naši ljubezni do presvitlega vladarja prav iz globočine srca duška. Toliko ponosa pa mora biti v nas, da ne bodemo tvarjali one podstave, na kateri bi Pistor, kakor slaven zmagatelj ponosno stal ter raz nje milostno sprejemal poslativte veselja pijanih prusakov in Prusov. »Narod ki sebe ne časti, živet i vreden ni.« To je geslo vsem drugim narodom, in torej veljavno tudi za nas.

Mnogi Šentiljčani.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. O nagodbi sta se posvetovali obe kvotni deputaciji, naša in ogrska, na Dunaju. Ogrri nočejo nobenega povišanja, naši pa ne morejo zopet privoliti v dosedanje krivično razmerje. Niti najmanjšega upanja ni, da se doseže sporazumljenje.

Česko. Govorov, ki so se govorili na Palackyjevih slavnostih, nemški časopisi ne morejo pozabiti. Posebne preglavice jim dela govor ruskega generala Komarovega, ki je vspodbujal Slovane, naj se trudijo, da uže-nejo nemško morje zopet v stare meje.

Poljsko. V Krakovi so Poljaki slavili stoletnico rojstva svojega največjega pesnika, Adama Mickiewicza. Tudi več Čehov se je udeležilo veličastnih slavnostij. Približevanje slovenskih narodov se vedno bolj približuje.

Kranjsko. Katoliško-politično društvo je napovedalo za večeraj zborovanje v Šturijah. Kot govornik je zaznamovan g. drž. poslanec dr. J. Krek. — Bolnica usmiljenih bratov v Kandiji sme nositi ime Franc-Jožeja bolnica v Kandiji.

Primorsko. V Pazinu so pri občinskih volitvah zmagali v vseh treh razredih slovenski volilci. Pazin je dika tužne Istre! Tudi v Devinu je zmagala slovenska stranka, čeprav je oskrbništvu devinskih grofov Hohenlohe napenjalo vse moči, da pribori zmago italijanski stranki.

Vnanje države.

Vojska. Že sedemkrat se je poročalo, da se je Manila na filipinskih otokih morala udati Amerikancem, toda vsakokrat se je bilo poročilo zlagano. Dosedanja vojna sila Amerikancev pred Manilo je premajhna, da bi mogla zmagati dobro utrjeno mesto. — Na Kubi se Španjcem zadnji čas ne godi najboljši. Amerikanske čete se vedno številneje izkrcavajo na suho. Tudi ustaši nastopajo zopet drznejše proti Španjcem ter združujejo svoje čete z ameriškimi. — Doma na Španjskem se vzdigujejo glasovi, ki zahtevajo, da se naj sklene mir. Dobro bi bilo, a Španija bo morala potem vsprejeti pogoje, kakor bi bila že popolnoma premagana.

Rim. Časniki so raznesli zopet lažljivo vest, da sv. oče bolehajo. A resnica je, da še so pri vsej svoji visoki starosti zdravi in močni. — Italijanski kralj še vedno ne more dobiti moža, ki bi sestavil novo ministerstvo.

Nemško. Volitve za državni zbor so končane. Najboljše se je godilo katoliškemu centru in socialnim demokratom. Obe stranki vstopili bosta v pomnoženem številu v državni zbor.

Francosko. Tudi v tej deželi se vedno nimajo ministerstva. Ministri bi se že dobili, a možje, ki so dobili nalog, prevzeti ministerstvo, ne morejo dobiti v zbornici večine. In ministerstvo brez večine je oratar brez pluga.

po tleh in se pripravlja k skoku, plazi se liki kača, po torišču. Glej . . .

Toda kakšen nemir v cesarski loži? Ondi je vse oživel. Cesar se je sklonil daleč čez balustrado.

«To je ista Klavdija Kvinta, ista vestalka, ki je oskrunila altar boginje! Nazaj z levom! Hitro, hitro! Ona ne sme biti kaznovana! Strašno se maščujejo bogovi, če se kaznuje na ta način vestalka! Zagrebsti jo živo! Proč z levom!»

«Vestalka, vestalka Klavdija Kvinta!» je šumela množica.

Na tisoče glasov je kričalo: «Nazaj leva! Sužnji, urno!»

Prepozno. Kralju pustinje ni niti do cesarja, niti do naroda; njega ne ustraši niti srd boginje Venere, niti jeza drugih rimskih bogov. Z jednim skokom je bil na skali. Jeden udarec silovite noge, in Perpetua obleži mrtva, oblita s krvjo. Drugi udarec porazi Antona, ki ji je priskočil na pomoč. — Petdeset sužnjev jedva spravi žival nazaj v svojo kletko.

* * *

Ljudstvo je godrnjalo, balo se je boginje osvete. Vsa prizadevanja oživeti bivšo vestalko, so bila brezuspešna. Njena čista duša je zapustila umorjeno telo in splavala